

lige Anliggender henvendte sig til den eneste Repræsentation, som Folketirken lovlig har her i Landet, nemlig Rigsdagen, i Stedet for at henvende sig til en selvgjort Repræsentation, Kirkeeraadet, hvis Sammensætning vi ingen Indflydelse have paa, hvis Oprettelse vi have protesteret mod, og hvis Raad bestandig har haft — jeg tror nok, at jeg her tør tale ikke blot paa Mindretallets, men paa Flertallets Begne her i Tinget — en stærknavanger Indflydelse paa vor kirkelige Udvikling her i Landet. Jeg tror, at naar vi stride til Oprettelse af et nyt Departementcheffsembede i Kirke- og Undervisningsministeriet under Kirkeeraadets Ledelse, under dets Indflydelse, under dets Paa- virkning over for Kirke- og Undervisningsministeren, saa bidrage vi vort til at styrke den Indflydelse, som Kirkeeraadet har her i Landet for Tiden; vi bidrage i hvert Tilfælde til at udsprede den Mening her i Landet, at Folketinget ikke har noget væsentligt at indvende mod den Kirkepolitik, som er ført i en lang Række af Aar her i Landet. Derfor tror jeg, at det under de nuværende Forhold er en ganske egen Sag at gaa til Oprettelse af et nyt Departementcheffsembede. Det er i Virkeligheden at gøre vort til at lægge en Hindring i Vejen for at naa til en ny Kirkepolitik, thi naar den Dag kommer, saa vil en saadan ny Kirkepolitik i selve Administrationen have en saadan Hindring at overvinde, at den vil have overordentlig vanskeligt ved at faa fremmet de Sager, man ønsker fremmet. Derfor tror jeg ikke, at det Argument, som den ærede Ordfører vil hente i Befolkningens kirkelige Interesser og kirkelige Ønsker, har nogen som helst Bægt i denne Sag. Befolkningens Ønsker fremmes ved, at man fra den højtærede Kirkeministeres Side fører en Kirkepolitik i Overensstemmelse med dette Tings Ønsker og med Folketirkens Flertals Ønsker, at man altsaa gaar bort fra de Beje, man før har været inde paa, og genoptager hele Arbejdet for kirkelige Reforme.

have været lagte til Side. Man vil vide, at ved Begyndelsen af den politiske Konflikt, som vi endnu ikke ere naaede til Slutningen af, var et af de Hovedspørgsmaal, der netop laa dette Ting og Ministeriet imellem, de kirkelige Reforme, og man maatte da den Gang paa alle mulige Omraader lægge de kirkelige Reforme til Side. Saa vidt jeg i dette Øjeblik mindes, jeg var ikke den Gang Medlem af dette Ting, stete det ved Dagsordenen, i hvilken man udtalte, at med dette Ministerium var det umuligt at naa til Forstaaelse om kirkelige Reforme. Jeg kunde derfor ønske en Udtalelse om, hvorvidt det nu er Meningen, at vi skulle ind paa kirkelige Reforme, om der nu er mere Udsigt til, at vi kunne naa til en Forstaaelse med den ny Kirkeminister, hvis kirkelige Program vi endnu ikke have haft Lejlighed til at høre noget om, saa det er jo meget muligt, at det staar i fuldstændig Modstæning til hans Forgængers. Det have vi da i hvert Fald Lov til at haabe. Jeg tror, at det kan have nogen Indflydelse paa dette Tings Afstemning at faa at vide, om vi staa lige over for en saadan ny Tid i kirkelig Henseende, eller om Oprettelsen af dette Departementcheffsembede ogsaa i saa Henseende savner enhver Motivering. Jeg kunde forstaa, om man fra dette Ministeriums Side kom til dette Ting og sagde: Nu have de kirkelige Reforme hvilet i en Menneskealder, egentlig siden vi fik Lovet om Valgmenighedernes Anerkendelse som Led af Folketirken, men nu ønske vi at tage de kirkelige Reforme op; dertil savne vi den nødvendige Medhjælp i Ministeriet, og det kan ikke være underordnet Medhjælp, en Medhjælp, som kan være Ministeriets virkelige Raadgiver, som kan følge med de kirkelige Rørelser her i Landet og kan se, i hvilken Retning de kirkelige Reforme bør gaa. Jeg kunde ønske at vide, om dette Forslag betyder dette. Jeg har hverken i Ministeriets Motiver eller i den ærede Ordførers Udtalelser kunnet finde nogen Op-